

והוא הסטלק, או קיה אור. זה מאיר על ראשו, ומימן קייו יוצאים מתחזק מצחיו, ורוח נושבת למלعلا ומאירה מאור זה, עד שהיה יוד אורה, מנגן לשבעים ושנים אורות של המשם. בין שאותם אורות נרשו בתוכה המשם למיטה, כי הרשעים של העולם יודעים בהם והי עובדים לשמש. פין שהסתפל הקדוש ברוך הוא באותם הרשעים, סלק את אורו וגנו אותו. למה גן זהות? משום שאותו פני היה עולחה ויורד ומה באותם יאורים, עד שגנו אותו ולא התרגללה.

וירע אותו הערע בצדיק, שהוא בגנו של הגן, והירע שנזרע בגין הוא גניתת וטמינה (^ה) של האור הנה הרא.

בשהנין הגדל הזה רואה שצומח בגין זרע של אור זה, או מטעור לצד האחר לאותו נבר שנקרא גיחון. ונהלקיים מימי היגיון הזה, שביל אחד שלו, הוא הולך לתוך אותו זרע שצמח בתוכה הגן, ומאייר בו בגדר הערע הזה, ונקרא גיחון.

ומהונך גקלות של אותו הערע עליה לגדלה שלמה הפלך, פשעליה למלכות, שבתו (מלכים-א) והורדים אותו אל גחון, ובתו ממשח אותו שם. שם, ולא במוקם אחר, משום שאת זה ידע דוד הפלך, ומיימו האחרים עלו למלכות אחרת, וזה הפלך שהוא מקיף.

והנין הגדל הזה התעורר אליו, והחعلו סנפירים של התניין הזה באותו נבר להתקזק בו, וכל אוטם שאר היאורים עולים ויורדים בתקפו של התניין הגדל הזה, ומשתוקק ונכנס לתוך יאור השקט ושותך בו.

שכיבא, ואשתקך ביה.

ואיהו אסתלק, בדין קיה נהיר. דא נהיר על רישיה, ומיא הו נפקי מגו אפיקתיה, ורוחא נשיב לעילא. ונHIR מנהירו דא, עד דהיה נחית נהיריה, מנאנצא לשבעין ותרין בהוריין דשםשא, פין דאיןן בהוריין אטרשימו בגו שםשא למתפא, הו נהוריין חיביא דעת מא ידעין בהו, והוא פלחין לשמשא. פין דאסטפל קדשא בריך הוא באינן חיביא, סליק נהיריה וגנוו ליה. אמראי גנוו ליה. בגין דההוא תנין, קיה סליק ונחית, ובטעש בגין יאורים, עד דגנוו ליה ולא אהגלי.

וירע ליה זריעא בחד צדיק, דאייהו גנוו רגנטא, זריעא דערע בגנטא, בגנוו בטמירו (פ"א דאי) דהאי אור איה.

בד hei התניין הגדל, חמץ לצמח בגנטא זריעא דאור דא, בדין אפער לסתרא אחרא, לההוא נבר דאקרי גיחון. ואתפלגו מימי דהאי גיחון, חד שבילא דיליה, איהו אזיל גו ההוא זריעא דאצמח גו גנטא, ואנהיר ביה רבבו דזריעא דא, ואكري גיחון. ימנו ההוא רבוי דזריעא דא, אסתלק לרבו דשלמה מלך, بد אסתלק למלך, דכתיב, (מלכים א, א) והורדים אותו אל גיחון, וכתייב ימשח אותו שם. שם, ולא באתר אחרא, בגין דהיה ידע דוד מלך דא, ומימי אחנין אסתלקו למלכי אחרא, ודא איהו מלך דאייהו תקיפה.

והאי התניין הגדל, אפער ליה, ואסתלק סנפירים דהאי תנין, בההוא נבר, לאפתלקפא ביה. וכל אינון שאר יאורים כלחו, סליקין ונחתין בתקפא דהאי התניין הגדל, ותאב ועאל לההוא יאורים